

[Sigsgaard.]

tjene penge på at bygge boliger og leje dem ud til de boligsøgende.

De 18.000 lejligheder, som er foreslået fra socialdemokratisk side, kan i øvrigt ikke være målet, det ville nemlig kun være en tredjedel af det samlede byggeri. Det er ikke noget særlig vidtrækkende forslag, der er fremsat. I Sverige — for nu igen at sammenligne med dette land — er 70 pct. af boligbyggeriet almennyttigt. Hvorfor skulle man så egentlig i Danmark standse ved de 33 pct.? Jeg tror da heller ikke, at det er forslagsstillernes mening. Men hvis forslaget vedtages — men det er der jo ikke meget der tyder på efter forhandlingerne her i dag — ville det være en god ajourføring af det almennyttige byggeris andel i det samlede byggeri, forudsat at boligselskaberne kan og vil udnytte mulighederne fuldt ud, for det bør selvfølgelig være en betingelse. Staten og kommunerne må sørge for, at de økonomiske muligheder i form af rentesikring og kreditmuligheder og de tekniske i form af veje, kloakker, energiforsyning, vandforsyning osv. er til stede. Til gengæld må boligselskaberne kunne garantere, at de 18.000 boliger bygges hvert år. Jeg tror, det var rimeligt, om de store boligselskabsorganisationer bandt sig til at opføre f. eks. 2.000-4.000 boliger pr. år pr. organisation, så man på den måde kunne opnå et mere planlagt og dermed også et billigere byggeri.

Konklusionen må altså være, at der kan bygges flere og bedre boliger. Forslaget, som det er fremsat, kan også nemt efterleves, spørgsmålet er kun: vil man? Jeg tror ikke på, at man får nogen resultater igennem lige med det første her i folketinget. Jeg tror på, at resultaterne melder sig den dag, der virkelig kommer pres på fra dem, der i dag rammes af den boligpolitik, der føres, den dag de forstår, at de må være aktive, at de må presse på for at få forbedret boligpolitikken; først da vil der ske virkelige forbedringer.

Kai Moltke: Der findes jo to måder at opnå balance mellem udbud og efterspørgsel på; den ene er, at man tilfredsstiller de behov, der faktisk er for et bedre boligniveau, og skaffer lejligheder til dem, der har brug for det, og den anden er, at man fører en politik, som skaber den kun-

stige balance ved, at en del af byggeriet opføres til så store priser, at det er ganske umuligt at få lejlighederne afsat. Det er, som hr. Sigsgaard meget rigtigt sagde det, den amerikanske løsning på tingene, som jeg ikke tror vi er interesseret i at gentage herhjemme.

Jeg har selvfølgelig ligesom alle andre den største tillid til økonomiske vismænd af enhver art, specielt når de stiller deres prognoser rigtigt, og når man nu siger, 35.000 lejligheder årlig er nok at nå frem til, så tror jeg, det måske mere er et udtryk for regeringens økonomiske politik med hensyn til, hvad der er ønskeligt, og hvad man mener er overkommeligt ud fra de præmisser, der foreligger, end udtryk for det faktiske boligbehov.

Blandt de faktorer, som gør sig gældende i den givne situation, er for det første følgerne af saneringsloven. Regeringspartierne har forhåbentlig ment det alvorligt med saneringsloven, og så opstår jo her automatisk et vist stigende behov for lejligheder til en bestemt, overkommelig pris. Alene deri har vi jo et moment til at fremme disse ting. Men vi har også en række andre faktorer her. Det er ikke ret længe siden, at tinget vedtog en desværre temmelig begrænset egnsudviklingslov, og hvad er den faktiske økonomiske situation, som vi har i øjeblikket? At vi har en betydelig rokering fra de hidtil bebyggede områder. Når det f. eks. siges, at hverken Odense, Ålborg eller Århus mener det nødvendigt længere at have en boliganvisning, så kan det — ja, det kan også medføre meget uheldige konsekvenser for beboerne i området — også hænge sammen med den oversigt, vi fik for nylig over befolkningstilflytningen, hvor der yderligere konstateres den største stigning i en række af de såkaldte stationsbyer og spredte bebyggelser rundt omkring. Det vil igen sige, at vi i visse bysamfund har en fraflytning, har en nedgang i befolkningstallet, som til gengæld opvejes af, at der på helt andre områder stilles større krav om boliger. Det er den ramme, som man også må tage ind i billedet.

Endelig er der spørgsmålet om de sociale selskabers kvota. Hvorfor er det nødvendigt at hæve den og hæve den i rette tid, og ikke først når man står midt i nødvendigheden? Fordi en større kvota i øjeblikket er